

hed, medens Sognebaandsløsning kun viser ham hen blot til en Præst, og det er i kirkelig Henseende uheldigt. Hvad jeg har imod det, er, hvad Biskop Grundtvig for en Del Aar tilbage udtalte, idet han udtalte sin Mangel af Sympathi for, hvad man den Gang kaldte Konventikler eller kristelige Smaakredse; der er noget Falsk i, at de, der tro at hæve sig i kristelig Bedømmelse over Andre, alene slutte sig sammen i saadanne kristelige Smaakredse, det er paa en Maade en lignende Sygelighed af kirkelige Grunde, som det er en aandelig Sygelighed af sociale Grunde, naar Herremanden i Sognet forlanger at gaa til Alters med Frue og Børn alene, det er en Lyst til at være Kristen uden at slutte sig til den kristne Menighed og Kirke, som ikke er aldeles kirkelig rigtig, og derfor tror jeg, det ærede Medlem vil indrømme, at der kan være Noget i, at man, naar man vil fastholde Menighedens uendelige Betydning i det kirkelige Samfund, har Betænknelighed ved at gaa med ham til en yderligere Dannelse af Smaakredse. Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Schleppegrell) hører jeg nu holder fast paa Forslaget under Nr. 7, idet han siger, at det dog er umuligt, at vi faae Loven. Jeg kan ikke finde det rigtigt, at dette Thing, som jo i alt Væsentligt gjentagne Gange har vedtaget Loven saaledes, som den ærede Minister vil gaa ind paa den, nu vil kaste Skylden for, at der ikke naas et Resultat, hen paa en anden Side og ikke vil tage den Lov, som der er Udset til at faae, fordi man har faaet i Sindet under Forhandlingerne her at slyde nye Punkter frem, som ikke fandtes i det første Forslag. Jeg tror ikke, det gaar an paa den Maade at slyde Skylden for Sagens Stilling over enten paa Ministeren eller paa Landsthinget, naar man ikke med mere Fasthed kan fastholde det Standpunkt, hvorfra man er gaaet ud. Hvis denne Lov ikke udkommer, tror jeg, at Folkethinget væsentlig bærer Skylden derfor, idet det ikke har vidst at begrænde sig selv, og jeg kan ikke Andet end beklage, om Loven skulde standses ved, at Folkethinget viger fra, hvad den ene af Forslagsstillerne (S. Madsen) og det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) urgerede ved

Forhandlingens Begyndelse som Lovens Maal, og som gav Haab om, at Lovforslaget kunde gaa igjennem og nu omsider blive vedtaget.

Madsen: Jeg vil gjerne indrømme den høitærede Minister, at, dersom Kirkebygningerne eller Kirkegaardene misbruges, maa der være et Middel for Administrationen til at straffe ind, men jeg omtalte allerede ved 2den Behandling, at jeg efter den almindelige Lovgivning troede; at Administrationen havde en saadan Ret. Dersom den høitærede Minister ikke tror, at Administrationen har en saadan Ret, forekommer det mig, at han har indtaget en altfor passiv Stilling i denne Sag, da der ikke lader til at være nogen Uoverensstemmelse mellem ham og Thinget paa mere end to eller høist tre Punkter. Jeg tror, at de Forslag, der ere stillede til §§ 4 og 5 under Nr. 4 og 5, burde have været stillede til §§ 11 og 12, thi der er netop Tale om Brugen af Kirkerne og om det Ansvar, der skal paahvile dels Sognepræsten og dels den Præst, der benytter Kirken. Der har endog saa i Udvalget været Tale om at stille et saadant Mæglingsforslag, som man kunde have antaget, at haade Thinget og den høitærede Minister kunde være gaaede ind paa, men ved Drøftelsen deraf kom man til at indse, at ved den endelige Afgjørelse af Striden, dersom man vilde henvise den til Domstolene, var der den Bæmskelighed, at en Præst jo ikke kunde tiltales ved de almindelige Domstole. Udvalget har derfor undladt at stille et saadant Mæglingsforslag, og jeg kan for mit Bedkommende sige, at jeg ogsaa havde Haab om, at den høitærede Minister inden Sagens 3die Behandling var fremkommen med et Mæglingsforslag paa dette Punkt. Dersom et saadant Mæglingsforslag var fremkommet fra den høitærede Minister, vilde jeg have stemt for det Undringsforslag, der er stillet under Nr. 6, men da der ingen Sænsynlighed er for, at Thinget og den høitærede Minister kunne blive enige om Punkterne under Nr. 4 og 5, anser jeg det heller ikke for rigtigt, at Thinget giver efter i det eneste Punkt, hvori det mulig kan give efter, thi dersom Forslagene under Nr. 4 og 5 forkastes, maa Loven jo